

לצאת מהגדה הצפונית — עכשיו!

יש גבול

כבר שנתיים ליומיים!

בואו להפגין בעד נסיגה מיידית מלבנון, במוצאי חג השבועות יום ד' 6.6.84 בשעה 18:00 בקרן הרחובות דיזנגוף ובן-גוריון.

הסעות בתשלום:

מירושלים: 16:30 מבנייני האומה.

מחיפה: 16:00 מככר סולל בונה.

תנועת "יש גבול"

ת.ד. 4172

השתוממותו על כך שניתן לכל מיני אנשים בלתי-מוסמכים (קרי: עיתונאים וצלמים) להיות נוכחים בשטח האירועים.

רבין חזר על תלונה זו, כנקודת-הביקורת העיקרית שלו כלפי שילטונת-הביטחון: איך זה ניתן לעיתונאים ולצלמים, להתרוצץ בין הרגליים" בשעה שקרו הדברים. ומכאן המסקנה: דבר כזה לא יקרה כאשר הוא, יצחק רבין, יהיה שר-הביטחון.

כראי לבחון טענה זו, איש לא טען כי העיתונאים והצלמים הפריעו למהלך הפעולה עצמה. הם עמדו במרחק-מה מן האוטובוס החטוף, ובשום שלב של המאורעות לא הפריעו בצורה כלשהי לאנשי הביטחון במשימתם.

יתר על כן: הרמטכ"ל בכבודו ובעצמו ערך מסיבת-עיתונאים מאולתרת במקום, מייד עם סיום הפרשה, כשכבר שרר במקום אור מלא. לא זה בלבד שלא מתח או ביקורת על נוכחות העיתונאים, ולא טען כי הפריעו למהלך הפעולה, אלא שניצל את נוכחותם ברצון כדי לסכם את הפעולה באוזני הציבור.

אם כן, במה הפריעו העיתונאים והצלמים ליצחק רבין ולועדת-ז'ורע? רק בדבר אחד: הם צילמו את החוטפים לפני הירצחם.

וזהו המסקנה המחרידה: רבין, זורע ושות' אינם מתרגשים מעצם מעשה-הזוועה שבוצע, אלא מן העובדה שהמעשה נחשף כאמצעות הצילומים והדיווחים של העיתונאים. התרגשותם לא נבעה מאהבת מרדכי, אלא משיגתת המן — העיתונות.

עיתונאים וצלמים אלה אינם פוליטיקאים. הם לא באו כדי להביע דיעות פוליטיות, לכאן או לכאן, יתכן שהיו ביניהם לאומנים קיצוניים, הדוגלים ברצח כל השבויים, ויתכן שהיו ביניהם הומאניסטים, הדוגלים בשילטון-החוק וכצו היהודי "לא תרצח".

אין זה משנה. כי מה שאיחד את כל העיתונאים במקום היה הרבקות במשימתם העיתונאית: לתאר מה מתרחש במקום, לרווח ככתב וכצילום.

קוים ירי.

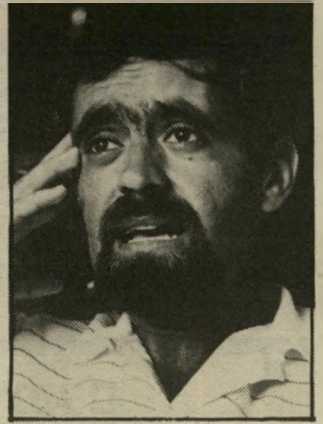
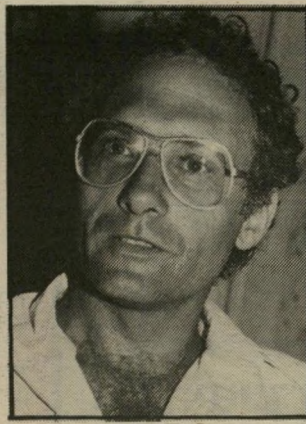
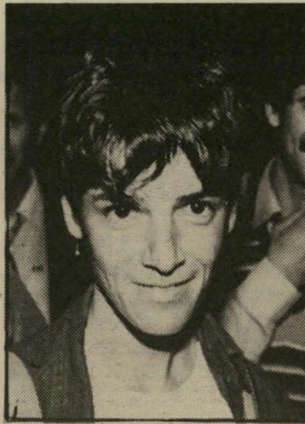
נראה כי הולך ונוסף עוד נושא לקונסנוס הלאומי, הקיים בין הליכוד והמערך: שיש למנוע מכלי-התיקשורת את סיקורם של מאורעות.

כך נובע מדבריו של מועמד המערך לתפקיד שר-הביטחון, יצחק רבין.

בהגיבו על פרשת הרצח של שני חוטפי-האוטובוס בקו 300, אחרי לכידתם, שילם רבין מס'שפתיים בלבד לעצם הפשע של רצח שבויים. הוא לא התרגש מזה. את עיקר זעמו וביקורתו ייחד רבין למה שנראה לו כמחדל המור מכל: העובדה שניתן לעיתונאים ולצלמים להיות נוכחים במקום, כך שיכלו לצלם את השבויים לפני הוצאתם להורג.

רבין לא נכנס אף לאחת מן השאלות הרבות, שהתעוררו בלב כל אדם ברדיעת למיקרא המסקנות של ועדת-ז'ורע (ראה עמודים 12-13). כמי שהיה רמטכ"ל, בוודאי מכין רבין את משמעות השאלות האלה, ויש להגיד כי בליבו צפונות שאלות רבות נוספות.

מכיוון שאני מכיר את מחוה האנליטי של רבין, אין לי ספק כי עמד מייד על הסילופים, העיוותים והכובים

צלמים רחמני, ליבק וסרגוסטי לא מאהבת מרדכי —

הבולטים הכוללים בנוסח זה. אין צורך להיות רב-אלוף, ודי בשכל הישר של רב-טוראי, כדי להבין כי מימצאי הרוח אינם נדבקים זה לזה, שהם מפובקים בעליל ונועדו לטשטש את האחריות לפשע מחריד.

כל זה אינו מטריד את רבין. להיפך, עם פירסום הרוח, הותקן רבין ויכחי את התקשורת לסקר השתלטות על האוטובוס:

העיתונאים מילאו את חובתם נאמנה. הם צילמו את החוטפים הרגומים והחוטפים השבויים, את הרמטכ"ל ואת בני-הערובה המשוחררים. בשעה שצילמו, לא ידעו כלל כי צילומים אלה עומדים להיות מוצגים מישפטיים חשובים ביותר, המתעדים פשעי-מילחמה.

הם הבחינו בכך רק אחרי-מעשה. יתכן כי הראשונה היתה ענת סרגוסטי, אחת משלושת הצלמים שהצליחו לצלם את החוטפים החיים לפני רציחתם. כאשר שמעה ברדיו כי כל ארבעת החוטפים נהרגו, נדלקה נורה אדומה בראשה. היא תפסה מייד שמשוהו כאן אינו כסדר, והועיקה אותו. מאותו הרגע התחילו הרבנים להתגלגל כפי שהתגלגלו.

לכל שלושת הצלמים שצילמו את השבויים — אלכס ליבק, שמוליק רחמני וענת סרגוסטי — מגיע עיטור כפול: עיטור עיתונאי ועיטור לאומי.

עיטור עיתונאי, על כי רבכו במשימתם והנציחו את המרחש בשטח. למרות התרגשות וההמולה שליוותה את ההסתערות. זה נוסף על הצלחתם להגיע בכלל למקום. כעורך העולם הזה אני רוצה לציין במיוחד את ענת סרגוסטי, שמירה למקום ביוזמתה עוד לפני שקיבלה הוראה לכך, ושהסתננה עד למקום האירוע עצמו. ענת, שהצליחה במילחמת-הלבנון להגיע לכמה מן המקומות המסוכנים ביותר, ושקיבלה על עצמה עשרות פעמים סיכונים חמורים, עמדה גם במבחן זה. (אגב: ענת פגשה במקום את תת-אלוף אביגדור קהלני. בפעם שעברה פגשה אותו כאשר הקרב על כרמיה עווי לירבירות היה ביעיזמו. קהלני היה מיהר אליה כשראה אותה עומדת זקופה ומצלמת, בשעת ההפגזה, וביקש ממנה להיזרר).

העיטור השני הוא לאומי. לולא הצלמים האלה, לא היה דבר הרצח נודע כלל. ועדת-ז'ורע לא היתה קמה. הנוהל הפושעני של הריגת שבויים היה משתרש באין מפריע.

הבולטים הכוללים בנוסח זה. אין צורך להיות רב-אלוף, ודי בשכל הישר של רב-טוראי, כדי להבין כי מימצאי הרוח אינם נדבקים זה לזה, שהם מפובקים בעליל ונועדו לטשטש את האחריות לפשע מחריד.

רבין: אסור שצלמים יתרוצצו בין הרגליים בעת מבצע צבאי

המת שבוים ואסורים מכורים נוכחה נוכחה התנהגות של מרצח אשף... (The text is very small and blurry, but it appears to be a continuation of the article or a related piece.)

דברי רבין ב"הארץ"

— אלא משיגתת המן
הוא היה מן הראשונים שנחלצו לכרך עליו ולהעניק לו את הגושפנקה שלהם. היה זה אותו רבין שהצטלם כהנאה כה בולטת בלבנון, כשהוא לבוש בשכפ"ץ גברי, לצידו של אריאל שרון, כשיא המלחמה. נראה כי אין תועבה של הליכוד שאין רבין מוכן להעניק לה את תמיכתו ובירכתו.

יתכן כי בדרך זו מכשיר רבין את עצמו לכהונת שר-הביטחון בממשלת-אחדות-לאומית, בהנהגת יצחק שמיר או שימיעון פרס.

אך חמורה מכל אלה מסקנתו של רבין לגבי העיתונות. כבר ברוח ועדת-ז'ורע יש התייחסות חמורה לנוכחותם של העיתונאים במקום. נדמה שזהו הקטע הרציני היחיד ברוח כולו. יש גם מקום לחשש שוהי המסקנה היחידה של הרוח שאכן תוצא אל הפועל. הרוח הביע את

מודעות בטלפון
לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידואל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

חדש! חדש!
ספרי איכות חדשים
היישר ממכבש הרפוס
לקראת שבוע הספר:

- **"בקצב מהיר"** — מאת רן פרז (רומן מתח פוליטי בן-זמננו).
- **"להט באלבמה"** — מאת ריטה מיי בראון (היצירה האמריקאית הגדולה על שנות ה-10 וה-20 למאה, באלבמה הלוהטת).
- **"אוה טראוט"** — מאת אליזבט באון (סיפור עדין ומרגש על אם ובנה).
- **"בצל הצללים"** — מאת טד אלבורי (סיפור מתח מבריק על בוגדים וסוכני-חרש).

להשיג בכל חנויות הספרים המובחרות ובשבוע הספר בכל הדוכנים.

"הוצאת כדים - מודן"

